

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Martiny Kuchlerové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Mydlářka a.s.**, se sídlem Mydlářka 253, Benešov, zastoupena JUDr. Tomášem Podhorským, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 102, Benešov, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2024, č. j. 14 A 145/2023-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. MZE-48445/2023-14132.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 21. 4. 2023, č. j. SZIF/2023/0319513. Posledně uvedeným rozhodnutím zamítl SZIF žádost stěžovatelky o poskytnutí dotace na opatření Dobré životní podmínky zvířat pro rok 2022 podle nařízení vlády č. 74/2015 Sb., o podmínkách poskytování dotací na opatření Dobré životní podmínky zvířat, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 74/2015 Sb.“). Důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o poskytnutí dotace byla skutečnost, že porušila § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb., neboť nedodržela § 2, § 4 nebo § 5 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“). Stěžovatelka byla rozhodnutím Městského úřadu Tábor ze dne

1. 6. 2022, č. j. METAB 34270/2022/OŽP/Mu, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kdy nedodržela minimální standardy pro chov hospodářských zvířat a toto jednání zapříčinilo týrání zvířat ve smyslu uvedeného zákona. Zvířata byla chována v nevhodných podmínkách a způsobovala si i navzájem utrpení. Uvedené skutečnosti byly zjištěny Státní veterinární správou dne 28. 3. 2022. Kontrolou byla zjištěna zvířata (prasata), s čerstvými či staršími krvácejícími ranami, která si okusovala ocásky a poraněná zvířata nebyla od ostatních izolována; neměla dostatek materiálu umožňujícího jejich etologické potřeby.

[3] **Městský soud** se nejprve zabýval otázkou, zda rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Uvedl, že není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami stěžovatelky. Učinil tak na stranách 4-5 svého rozhodnutí.

[4] Dále se městský soud k žalobní námitce stěžovatelky zabýval otázkou, zda podmínka dotace uvedená v § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. (že žadatel dodržel zákaz týrání zvířat), se vztahuje na celé podnikání žadatele (stěžovatelky), nebo pouze na konkrétní hospodářství, na které žádá dotaci. Dospěl k závěru, že podmínka pro přiznání dotace uvedená v § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. se váže k žadateli, a nikoliv k hospodářství. To vyplývá z textu daného ustanovení. Podle něj se dotace neposkytne, pokud žadatel nedodržel § 4 zákona na ochranu zvířat. Tato podmínka není nijak vázána na hospodářství, na které žadatel dotaci žádá. Podmínka se váže k osobě žadatele. Pokud má žadatel více hospodářství, tak se splnění této podmínky zkoumá na všech hospodářstvích.

[5] Závěrem městský soud konstatoval, že stěžovatelka dále v žalobě odkazovala na své odvolání, ve kterém namítala, že: 1. hospodářství, u kterého došlo k porušení podmínky týrání, nebylo předmětem dotační žádosti; 2. pokuta byla udělena za jiné období, než kterého se týkala žádost o dotaci; 3. nesouhlasí s tím, že by týrala zvířata; a 4. výrok prvostupňového rozhodnutí nemá ustanovení o naplnění skutkové podstaty. Městský soud zdůraznil, že pokud stěžovatelka pouze odkázala na námitky v odvolání, nejde o důvody, ze kterých by bylo možno usuzovat, v čem napadené výroky rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné. Žalobou napadeným rozhodnutím je totiž rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Proti tomuto rozhodnutí měla vznášet argumenty v žalobě. Městský soud tak závěrem obecně shrnul, že žalovaný se s odvolacími námitkami stěžovatelky vypořádal na str. 4-5 svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka žádné důvody, proč by tato argumentace měla být chybná, neuvedla, městský soud se s tímto odůvodněním ztotožnil a odkázal na něj.

[6] **Stěžovatelka** proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost, v níž uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] V první kasační námitce stěžovatelka uvádí, že hospodářství, u kterého došlo k porušení podmínky zákazu týrání, nebylo předmětem dotační žádosti. Předmětem dotační žádosti byla hospodářství, kde jsou chovány prasnice, prasničky a selata. Žalovaný však zamítl dotační žádost s argumentací (ohledně spáchání přestupku stěžovatelkou) týkající se výkrmu jatečných prasat v hospodářství Turovec, které však nebylo předmětem dotační žádosti. Dle názoru stěžovatelky dotace dle nařízení vlády č. 74/2015 Sb. směřuje vždy ke

pokračování

konkrétnímu hospodářství a takové je vždy nutno samostatně posuzovat, pokud jde o splnění podmínek dotace.

[8] V rámci druhé kasační námitky stěžovatelka zdůrazňuje, že nebyla ve správním řízení vedeném před Městským úřadem Tábor sankcionována za týrání zvířat v pravém slova smyslu, tj. za týrání spočívající např. v odpírání stravy, vody, bití zvířat, provádění chovu v malých či nevyčištěných prostorách. Stěžovatelka byla sankcionována proto, že kontrolní orgán zjistil u zvířat v počtu pouhých několika kusů pokousání dalším zvířetem. K takovému chování ale u prasat dochází. Městský soud měl hodnotit, že pokud bylo pokousáno několik málo kusů z celkového počtu v daný den (6 683 ks prasat), nejedná se ani o promile chovu.

[9] Závěrem stěžovatelka uvádí, že je všeobecně známo, že správní orgány, stejně jako v jejím případě, dotační podmínky ohýbají, zpřísňují proti záměrům vypsaných dotačních programů a hospodářskou činnost žadatelům ztrpčují. Proto je na místě posoudit i přiměřenost postupu správních orgánů v jejím případě, tedy zda žalovaný či SZIF nepostupovali vůči ní diskriminačně a formalisticky.

[10] **Žalovaný** navrhl kasační stížnost zamítnout a odkázal na odůvodnění rozsudku městského soudu, se kterým se plně ztotožnil. V návaznosti na některé z kasačních námitek odkázal i na obsah svého rozhodnutí.

[11] **Nejvyšší správní soud (NSS)** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že argumentací, která je nyní vznesena v kasačních námitkách, se z větší části již zabývali žalovaný i městský soud. Stěžovatelka proti ucelené argumentaci městského soudu nestaví vlastní argumentační rámec, spíše poukazuje na to, že s argumentací městského soudu nesouhlasí, a na to, že městský soud se s jejími námitkami nevypořádal „řádne“. Pokud stěžovatelka neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům městského soudu (a žalovaného), nemusí Nejvyšší správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již před ním dospěl městský soud a před ním žalovaný či SZIF (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16, či rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 7 As 241/2023-30). Optikou nyní uvedeného Nejvyšší správní soud vypořádal kasační námitky stěžovatelky.

[14] Pokud jde o první kasační námitku, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[15] Podle § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 74/2015 Sb. *Fond poskytne dotaci na opatření dobré životní podmínky zvířat v plné výši, jestliže žadatel po celé retenční období, pokud není v nařízení uvedeno jinak na hospodářství uvedeném v žádosti o poskytnutí dotace chová hospodářská zvířata tak, aby nedocházelo k jejich týrání nebo usmrcování nepovoleným způsobem.*

[16] Podle § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. *se dotace pro opatření dobré životní podmínky zvířat za příslušný kalendářní rok neposkytne, zjistí-li Fond, že žadatel nedodržel podmínky stanovené v § 3 odst. 1 písm. a), v § 6 odst. 1 písm. b) anebo pokud žadatel nedodržel § 2, 4 nebo 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání nebo nedodržel požadavky pro chov hospodářských zvířat podle přílohy č. 8 k tomuto nařízení.*

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že podmínka pro přiznání dotace uvedená v § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. se váže k žadateli, a nikoliv k hospodářství. To vyplývá z textu tohoto ustanovení. Podle něj se dotace neposkytne, pokud *žadatel* nedodržel § 4 zákona na ochranu zvířat. Požadavek, aby nedošlo k porušení § 4 posledně uvedeného zákona, je § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. jednoznačně směřován na žadatele (stěžovatelku), bez ohledu na to, jaká hospodářství uvádí v žádosti o poskytnutí dotace. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 74/2015 Sb., které hovoří o konkrétním hospodářství, nebylo v případě stěžovatelky aplikováno. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že důvodem pro neposkytnutí dotace je, že u stěžovatelky došlo k naplnění definice týrání podle § 4 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Jde o samostatnou podmínku poskytnutí dotace dle § 17 odst. 2 nařízení vlády č. 74/2015 Sb. (viz spojka „anebo“), která je nezávislá od dodržení § 6 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení. Je pravdou, že podnikatel žádá o dotaci na konkrétní hospodářství; konkrétní hospodářství však není příjemcem dotace. Příjemcem dotace je zemědělský podnikatel jako žadatel o dotaci [§ 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 74/2015 Sb.]. Subjektem, kterému je poskytována dotace, nemůže být konkrétní hospodářství. To již z toho důvodu, že nemá právní osobnost.

[18] V rámci druhé kasační námitky stěžovatelka zdůraznila, že nebyla ve správním řízení vedeném před Městským úřadem Tábor sankcionována za týrání zvířat v pravém slova smyslu, ale proto, že kontrolní orgán zjistil u zvířat v počtu pouhých několika kusů pokousání dalším zvířetem. Městský soud měl ale zohlednit zanedbatelné množství pokousaných zvířat s ohledem na velikost celého chovu.

[19] Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelce byla rozhodnutím Městského úřadu Tábor ze dne 1. 6. 2022, č. j. METAB 34270/2022/OŽP/Mu, které nabylo právní moci dne 11. 6. 2022), udělena pokuta ve výši 10 000 Kč. Uvedeným rozhodnutím byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kterého se dopustila tím, že:

- a) podle § 12c odst. 2 zákona na ochranu zvířat nedodržela minimální standardy pro chov hospodářských zvířat,
- b) toto jednání dále zapříčinilo týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. l) a y) zákona na ochranu zvířat, kdy zvířata byla chována v nevhodných podmínkách a způsobovala si sama i navzájem utrpení.

[20] Pro poskytnutí, resp. zamítnutí dotace v nyní posuzovaném případě je rozhodující výrok pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Tábor, ve kterém se uvádí, že zjištěné jednání chovatele (stěžovatelky) zapříčinilo týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. l) a y) zákona na ochranu zvířat. Z pravomocného rozhodnutí o přestupku plyne, že zvířata byla chována v nevhodných podmínkách a způsobovala si utrpení. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka nepodala opravný prostředek.

pokračování

[21] Pokud stěžovatelka měla za to, že se týrání nedopustila či, že toto nebylo takové intenzity, aby se o týrání dalo hovořit, měla se bránit odvoláním (řádným opravným prostředkem) proti takovému rozhodnutí.

[22] V rámci poslední kasační námitky stěžovatelka velmi obecně uváděla, že správní orgány dotační podmínky ohýbají a zpříšňují oproti záměrům vypsanych dotačních programů. Žádala posoudit přiměřenost postupu správních orgánů v jejím případě, tedy zda žalovaný či SZIF nepostupovali vůči ní diskriminačně a formalisticky.

[23] K posledně uvedenému nezbyvá než konstatovat, že uvedené tvrzení stěžovatelky je koncipováno velmi obecně a není z něj zřejmé, na co konkrétně – stran postupu správních orgánů – stěžovatelka poukazuje. K tomu je nutno dodat, že Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Spíše obecněji Nejvyšší správní soud k posledně uvedenému dodává, že již opakovaně dospěl k závěru, že příjemce dotace (resp. žadatel o dotaci) je zatížen povinnostmi, které musí splnit, aby mohl dotace oprávněně čerpat. Veřejná moc má plné právo stanovit relativně tvrdě a přísně podmínky, za nichž poskytuje prostředky z veřejných rozpočtů, přičemž je to primárně příjemce dotace, kdo nese odpovědnost za jejich veškeré dodržení (srov. přiměřeně rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2005, č. j. 2 Afs 8/2005-71; ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38; či ze dne 13. 6. 2024, č. j. 1 Afs 59/2023-39). Pokud tedy stěžovatelka žádá o dotace, je především na ní, aby si střežila dodržování povinností souvisejících s jejich čerpáním.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu